

serie udstedte kasseobligationer må andrage indtil 300 000 kr.; dette beløb svarer til $7\frac{1}{2}$ pct. af 4 mill. kr., hvilket beløb kræves udlånt i en ny serie, før medlemmerne i den senest sluttede serie kan ophøre med at være solidarisk ansvarlige for den nye series kasseobligationer.

I de fleste af foreningerne har den nævnte grænse på $7\frac{1}{2}$ pct. vist sig at være tilstrækkelig høj, fordi kasseobligationsgælden bringes tilstrækkelig i vejret ved udlånet i allerede opførte ejendomme. Navnlig har dette været tilfældet i foreninger, under hvis låneområde hører ejendomme af kategorier, der kun i ringe grad benytter forhåndsprioritering (landejendomme). For de foreninger, der alene yder lån i byer og bymæssige bebyggelser, har der derimod i nogle tilfælde vist sig vanskeligheder ved at imødekomme behovet for forhåndslån indenfor $7\frac{1}{2}$ pct.s grænse, dog at disse vanskeligheder ikke har vist sig i de tilfælde, hvor vedkommende forening ikke har opdelt sit udlån i serier, mellem hvilke der ikke finder solidarisk ansvarlighed sted. De øvrige foreninger af den nævnte kategori bevæger sig derimod i nærheden af grænsen for forhåndsprioritering og har i visse perioder måttet afslå at yde forhåndslån, indtil der etter var blevet plads indenfor grænsen enten gennem afvikling af løbende forhåndslån eller gennem forhøjelse af kasseobligationsgælden.

I nogen grad er disse vanskeligheder blevet overvundet ved, at foreningerne ved åbningen af nye serier holder de gamle åbne for udlån, indtil de nye serier har nået en passende størrelse; hermed er dog forbundet den vanskelighed, at låntagerne ofte vil foretrække at optage lån i de gamle serier på grund af de højere kurser for disses kasseobligationer. Endvidere er vanskelig-

hederne søgt afhjulpes ved at opdele serierne i afdelinger, der har fælles solidarisk ansvar, således at kasseobligationsgælden i en lukket afdeling kan medregnes ved opgørelsen af grænsen for forhåndsprioritering i en nyåbnet afdeling. Hermed er dog forbundet den ulempe, at foreningen giver afkald på den ved lovgivningen hjemlede adgang til at opdele udlånet i serier, mellem hvilke der ikke finder solidarisk ansvarlighed sted, en adgang, der er hjemlet af hensyn til ønskeligheden af at begrænse det solidariske ansvar til de lån, der er ydet i perioder med mere eller mindre ensartede økonomiske forhold.

Foreningerne har gentagne gange henledt ministeriets opmærksomhed på ønskeligheden af en forhøjelse af $7\frac{1}{2}$ pct.s grænse, og i den senere tid er vanskelighederne for visse foreninger ved at holde sig indenfor $7\frac{1}{2}$ pct.s grænse yderligere blevet forøget derved, at bankerne i stigende grad lægger vægt på, at forhåndslån optages, for at bankerne ved byggelångivningen kan få rådighed over provenuet ved salget af kasseobligationerne.

Kredit- og hypotekforeningernes fællesudvalg har i den seneste tid overfor ministeriet givet udtryk for, at det ville være meget ønskeligt, om $7\frac{1}{2}$ pct.s grænse kunne forhøjes til $12\frac{1}{2}$ pct., og ministeriet finder for sit vedkommende at kunne tiltræde dette ønske.

Det foreliggende lovforslag samt det samtidig fremsatte forslag om ændring i lov nr. 108 af 7. april 1936 om købstadhypotekforeninger tilsigter at gennemføre de til dette formål fornødne ændringer i lovgivningen. I begge lovforslag foreslås samtidig grænsen på 300 000 kr. forhøjet til $12\frac{1}{2}$ pct. af 4 mill. kr. eller til 500 000 kr.